

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre XI](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - X \[01-03\] : De Ioue](#)

Mythologia, Venise, 1567 - X [01-03] : De Ioue

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[01-03\] : De Ioue](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre II

[Mythologia, Venise, 1567 - II, 01 : De Ioue](#)

a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[01-03\] : Jupiter](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[01-03\] : Jupiter](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Venise, 1567 - X [01-03] : De Ioue".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 05/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/959>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4
Ant. 50
Formatin-4
langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination290r°-290v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques[Jupiter](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière
modification le 28/04/2023

fundamentum religionem; omnemque beneficentiam esse Deo gratam. Vitam mortalium esse quam plurimis difficultatibus circumuentam, e quibus nisi Dei ope nemo satis sapienter se expedire poterit. Filium vel ad probitatem vel improbitatem esse acutissimum calcar domestica maiorum exempla. Ebrietatem corpus, & animum inuilem facere rebus omnibus; multaque indecora immoderatum vini usum sequi solere. Lux vim plurimum obesse rebus omnibus, nisi moderatio illi adhibeatur; superbiamque & pertinaciam & inuidiam debere rationi & recto consilio obtemperare. omnem arrogantiam & temeritatem diuinæ naturæ maxime esse aduersam, quæ tandem à Deo deprimitur. Ambitionem maximè animos mortalium infestare. Mortalium superbia & crudelitate Dei iram concitari. omnibus vitiis annexum esse condignum supplicium neque ullam esse nobilitatem, aut vires, aut diuitias, aut potentiam, quæ possit dignæ poenæ scelatum hominem subtrahere; quippe cum vel debilis fortissimum hominem iniquum saepe profligat. Animas esse immortales, quæ diutissimè possint poenas dare illorum scelerum, quorum perbreuem voluptatem expetiuerint. omnibus esse moriendum, cum somnus nos mortales esse ob quandam mortis similitudinem moneat. omnes post mortem esse iudicandos. Innocentiam esse optimum viaticum omnibus animabus mortuorum ad summi Dei præsentiam. Ita viuendum esse ut recordatio vitæ præteritæ possit nos in morte consolari, ac non terrores iniicere. Tortores fore qui commissæ peccata nos fateri cogant post mortem. omnia peccata vel esse medicabilia, vel minime. Singulis animabus pro magnitudine peccatorum magnitudinem suppliciorum esse paratam. Non esse curandum quid de nobis dicant homines, sed quod æquum esse videatur faciendum; cum nemo prorsus ex omnibus mortalibus omni ex parte irreprehensibilis existat. Ego sanè, cum ista fuerint dogmata sub fabulis antiquorum contenta, illos qui postea philosophi nominati sunt, philosophandi initia ab ipsis fabulis cepisse contenderim: neque aliud fuisse philosophiam, quam fabularum sensa ab inuolucris, exuulisque fabularum explicata. Nam cum ab Aegyptiis vniversa propè philosophia in Græciam primùm fuisset deportata, quid prohibet illam per fabulas apud Græcos fuisse per manus traditam? Cum enim inuestigare philosophiam à principio Aegyptii sacerdotes priscis illis temporibus cepissent, rerumque sacrarum cognitionem illi niterentur apud se retinere, ne traderetur in vulgus; dederunt operâ ut aliquas notas inuenirent, sub quibus sapientiæ præcepta, & arcana mytheria sacrorum continerentur, quas Hieroglyphicas nominarunt. Sunt enim hiera sacra; ac glypho sculpo. Illud vero admirabile fuit in Græcorum fabulis, quod earum nonnullæ historicam & physicam & ethicam narrationem admittunt, cum alix naturalem tantum, alix moralem solam contineant. Atq; nos in nonnullis omnes has explicationes proponemus, in aliis vel moralem tantum, vel naturalem; cum facile esse vnicuique censeamus hæc omnia pro iudicio colligere. atque primùm de Ioue incipiamus.

De Ioue iustitice.

Hic Deus habitus fuit, postquam pulso patre de regno ipse imperium suscepit. quia Reges antiquitus pro Diis colebantur, quod inuenta mul-

Dddd 2 torum

torum sibi arrogauit; quod humanioris vitæ autor existit; quod omnia diuina providentia gubernari prior demonstrauit, quod homines ad cultum Deorum erexit. At Phisicè.

Idem modo æter, modo æther creditus est; modo sol, modo farum, modo cælum, modo mundi anima: quæ ubi agit in corpora cœlestia, Iupiter Olympius dicta est: ubi in vires subterraneas, Iupiter Stygius: ubi in mari, Neptunus. at castratio Saturni vnum tantum esse mundum & vnum tempus significat, neque posse plures procreari. parentes Iouis Deum denique cuncta genuisse & procreasse significant; cuius affines sunt elementa. Deinde significatur illorum mutua generatio & corruptio secundum partes, cum tota moles sit sempiterna, corporaque cœlestia minime corrumpantur, frequentiorque fiat circa terram mutatio. Tum è motibus cœlorum confici harmoniam innuebant. Elementa rursus neque mares sunt, neque feminæ, cum tamen verorumque fungantur officio. omnis autem vis temporis expellitur è regno Iouis, quia post creatura a Deo corpora naturalia in elementa fructum est tantum à Saturno siue tempore, quod eius vires extra primum, cœlesseque corpus reiecitæ sint. atque sub fabulosis de Ioue narrationibus ista rerum physicarum dogmata continentur.

Quæ Ethicè.

In eadem fabula demonstratur omnem diuitiarum amplitudinem, omnemque opulentiam esse inuidiosam & infidiis plenam; cum per fraudes etiâ & infidias soleat comparari. omne enim diuitiarum immodicarum desiderium æquitatis & religionis cultum, & humanitatis iura facile prosternt; cum tranquillitas animi, & honor, & multorum reuerentia probitatis sint comites. Deinde demonstratur quod principis sapientiam & integritatem omnium rerum bonarum vbertas, ac felicitas demum consequitur. Auidia postea in omnia penetrare dicitur, eaque esse scelerum omnium fundamentum, neque quidquam magis formidandum illa esse viro bono, cum vix ullus locus auaritiæ sit clausus. Post hæc demonstratur quod is, qui deditus fuerit libidini, facile in omnes brutorum formas mutatur, & ad turpissimam quæque prolabitur. patet igitur quod neque nimio diuitiarum desiderio teneri conuenit viro bono, & quod præsentibus vii sapienter oportet, & quod sapientia felicitatis est fundamentum, & quod omnis turpitudine fugienda est viro bono: quæ omnia per Iouis signimenta significabant.

De Saturno historicè.

CULTVS fuit Saturnus vt Deus de multis benemeritus, quod cum in Italiam venisset ad Ianum, & illum & populos Italiæ primus politioris vitæ rationem docuerit, & nummos imprimere inuenerit, & agrorum cultum; & Italos primus plantationes, insitiones, educationes arborum, fructiferarumque plantarum culturam docuerit. Qui cum esset sapientissimus, ob eius æquitatem & sapientiam dicitur ætas aurea sub illo fuisse, & vberissima terræ feracitas, & summa omnium concordia. Non enim legendis, quæ iusta essent, exercebantur homines sub eius imperio, sed potius agendis: cum lex & æquitas foret necessario in animis omnium impressa. Tunc igitur viri boni sine calamitatibus, sine curis, sine ægritudine propter temperantiâ vivebant, per iucundissimam senectutem, quâ maximè omnium infestat præteritorum